

EL MEU RIU

Per a tots els Montsenyencs d'una certa edat, sigui quina sigui la seva ubicació o la seva procedència, per tots aquells que quan es lleven al matí, el primer que veuen al sortir al carrer en la nostra muntanya màgica, de ben segur que hi ha records i experiències d'infantesa, que han quedat inesborrables dins del seu cor. I de ben segur, també, que dins d'aquest records hi te un lloc preferent el meu riu o algun dels seus brancalls que s'estenen arreu de les nostres contrades.

Jo he tingut una sort molt especial de poder gaudir durant els meus anys de infantesa i joventut, d'un dels millors companys de joc que es poden tenir, un riu; però no estem parlant d'un riu qualsevol, si no del riu del Montseny: La Tordera.

Els primers records d'infantesa estan associats al meu riu (que també es el vostre), quan amb tota la família anàvem a berenar els dies festius de l'estiu a una de les moltes fonts del poble. Aquell doll d'aigua fresca i transparent i aquella serena remor, eren la millor de les festes per a mi.

Ja de mes gran, endinsar-te dins del corrent per seguir el teu tros de tronc, que com un preciós bergantí, competia riu avall amb els dels amics i protegir-lo de tots els mals de pedres i giravolts atorrentats, em va ajudar moltíssim a comprendre fins a quin punt la imaginació es important a la vida. De la mateixa manera treballar amb l'argila de les bores fent formes de essers estranys o animals ferotges, va servir per començar a endinsar-me en el meravellós mon de l'art.

Les excursions a peu o amb bicicleta i el descobriment de coves o senders misteriosos, que fèiem nostres, per anar a cercar el refugi dels primers encontres amb la tant preuada companyia de la veïnetta que ens començava a mirar amb ulls tendres, eren experiències que tant sols en aquell moment i en aquell entorn es podien conquerir.

I que me'n dieu dels habitants d'aquestes aigües? El plaer d'agafar algun d'aquells barbs platejats, llices menudes o anguilles lliscadores i tornar-los a deixar dins de la seva casa que era aquella cinta platejada que no s'acabava mai, es quelcom inoblidable. En honor a la veritat cal dir, però, que mes d'una vegada la cosa no acabava de manera tant bucòlica i el gat de casa agafava un malt de ventre de tant menjar peix cru.

Quan la infantesa ja havia quedat enrere, el riu, com un mestre curós ens ensenyava els seus secrets i els seus misteris. Gorgs profunds d'aigües gebrades i negres, on segons deien els xucladors del corrent podien fer-te desaparèixer per sempre, animals increïbles que apareixien i desapareixien, reflexes nocturns d'excursions prohibides o reconcs inexplorats d'accés impossible.

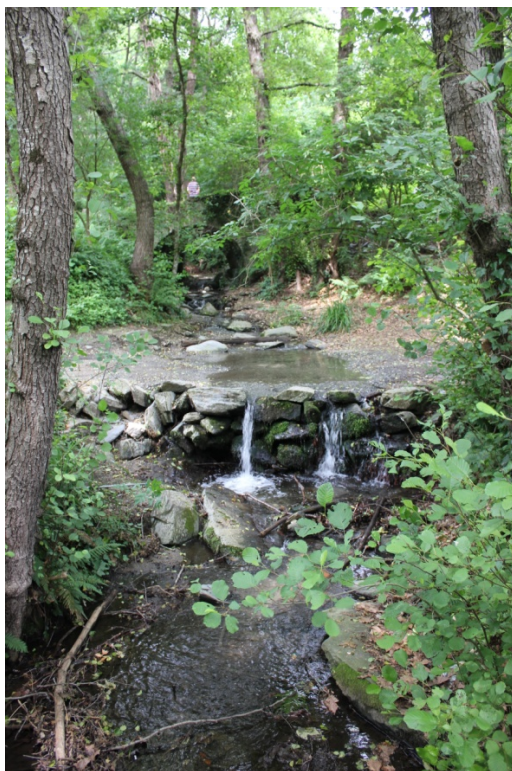
Fins i tot ara, anys i anys després, quan ja res serà mai mes el que era, La Tordera, allà dalt del Montseny ens ofereix aquella mateixa aigua fresca i transparent d'abans, pel sadollar la nostra set i refrescar el nostre cos.

De ben segur que tots els pobles Montsenyencs, que poden gaudir de la Tordera o d'algun dels seus incomptables fills, tenen les seves fonts, els seus gorgs o els seus racons misteriosos que mantenen aquells secrets que algun dia, fa molt temps, varen ser nostres.

Sabeu que us dic? Un dia d'aquest deixeu per unes hores el vostre neguit, oblideu la televisió i el malson dels diaris i tanqueu el mòbil.

Després sortiu a visitar el meu riu, el vostre riu, el nostre riu. De ben segur que us rebrà amb els braços oberts, us oferirà coses fascinats i us recordarà que, ell, continua essent amic vostre.

Ramon Gasch i Pou . Un Montsenyenc de Santa Maria de Palautordera

La Tordera (a baix) i un dels seus reguissols al seu pas per Sant Roc (Prop de la població de Montseny)

Imatges cedides per Francesc Gasch